

literatura
ÒSCAR PALAZÓN

Joan Cavallé (Alcover, Alt Camp, 1958) narrador, dramaturg i traductor de llarg recorregut, suma a la seua producció un nou recull de narrativa breu, *Les benaurances*, un volum amb relats plens de virtuds que fan honor a la connotació bíblica del títol. Un llibre que palesa l'ofici i la versatilitat estilística de l'autor, un escriptor que atorga molta importància al com.

La teoria de la cama amputada o com narrar callant

Les benaurances

JOAN CAVALLÉ

Angle Editorial
Barcelona, 2019
240 pàgines

El relat que obre *Les benaurances*, el darrer llibre de Joan Cavallé, es titula “Dona amb una sola cama”. Que aquesta sigui la primera història del recull no deu ser un fet casual, ja que rere un títol tan pictòric s’amaga una declaració de principis de l’estil de l’autor. A diferència de Hemingway, que parlà d’un iceberg per referir-se a la informació que el narrador calla de manera que el lector pugui intuir-la per sota de la trama, Cavallé és fidel al seu caràcter discret i modest, prescindeix de les metàfores grandiloqüents del nord-americà, i ens presenta una proposta que es podria batejar com “teoria de la cama amputada”.

A primera vista, una cama amputada és una absència de carn i ossos. Tanmateix, una amputació també és una història no explicada. És aleshores quan els silencis —o millor dit, les preguntes no contestades— esdevenen un detonant de la imaginació. L'ésser humà és tafaer de mena i, tal

com li passa a la narradora d’aquest primer relat, sentirà un interès irrefrenable vers l’extremitat inexistente de la seva veïna. Un escriptor novell o maldestre en donaria tots els detalls. No és el cas de Joan Cavallé, que porta molts anys exercint l’ofici amb mestria, la qual cosa és d’agrair. Els bons lectors saben que la Literatura (amb ela majúscula) no ho explica tot, és a dir, que dona més importància al *com* que no pas al *què*. L’argument ha de quedar relegat a un segon pla. De fet, la majoria dels contes

que integren *Les benaurances* són inconclusos. No importa saber què li va passar al cavall Humil o al corredor Walter Solé, per exemple, perquè el desenllaç no és indispensable

Els bons lectors saben que la Literatura no ho explica tot, que dona més importància al com que no pas al què

able a l’hora de construir un bon relat. Aquests silencis, totalment deliberats, suposen un plus de qualitat literària, ja que reforcen les històries i les fan més versemblants.

teatre

Francesc Foguet ens acosta al muntatge sobre les identitats de gènere 'Raphaëlle'

cinema

Esteve Plantada escriu sobre '1917', una de les sensacions cinèfiles de la temporada

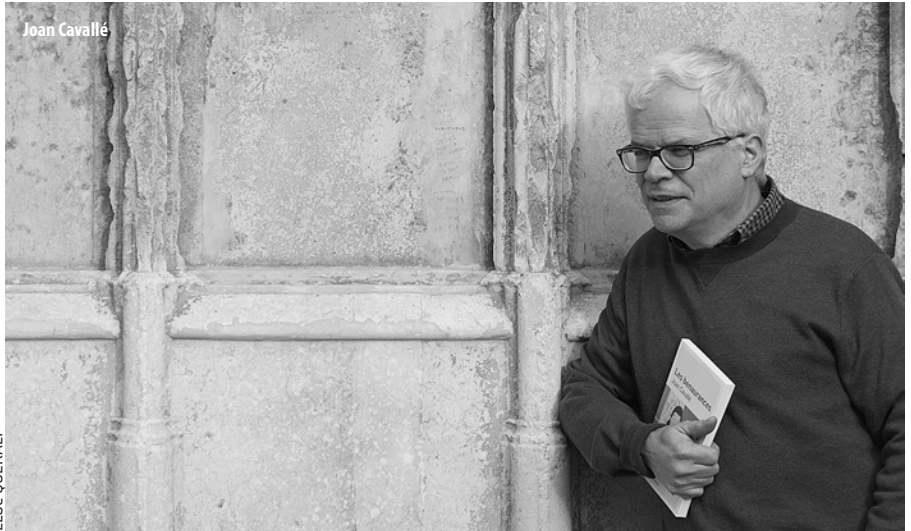

entrevista

Àlex Milián entrevista David Castillo, premi Joanot Martorell amb 'El tango de Dien Bien Phu'

Si estem d'acord que la literatura ha de ser un reflex de la vida, llavors *Les benaurances* és el vostre llibre; són relats plens de virtuts que fan honor a la connotació bíblica del títol. Al llarg de dues-centes pàgines, Joan Cavallé desplega la seva versatilitat estilística i deixa palès que és un escriptor tot terreny. Així, de la mateixa manera que és capaç d'ambientar com si res les seves històries a Mèxic o en localitats imaginàries, també té la perícia d'incorporar-hi elements més propis de la literatura fantàstica sense que trontolli l'arquitectura de tot plegat. Però, sens dubte, el tret més reeixit d'aquest llibre és l'oralitat. Aquí és on Cavallé —home de teatre de reconeguda solvència— demostra els seus dots de ventríloc. La varietat de registres que fa servir és impressionant. No importa que els personatges siguin homes o dones, joves o grans, d'aquí o de territoris amb altres variants dialectals. Les seves veus són tan genuïnes que el lector té la sensació que els sent parlar. Hi ha passatges que són autèntics monòlegs dramàtics que s'haurien de llegir en veu alta o representar dalt d'un escenari. Cavallé no és esclau del seu estil, com succeeix a vegades amb alguns escriptors, els quals ignoren que si abusen dels trets distintius, s'acaben convertint en un llast. Cavallé és un orfebre del llenguatge, i això es nota. Diu un dels seus personatges: "M'agrada córrer només pel gust de córrer, per sentir com el vent m'eriça la pell, per notar que el paisatge sempre se'n va cap al darrere i no puc retenir-lo. Quan arribo a un lloc, en l'únic que penso és a fugir-ne per arribar a un altre. Però, de vegades, endarrereixo l'arribada al destí, busco camins que m'allarguin la ruta, només pel gust de no parar de córrer [...] El món no és fet de llocs, sinó de camins. Les cames fan els camins. Mentre tingui cames, els camins se m'obriran als peus". Substituïu *córrer* per *escriure* i us n'adonareu. En efecte, quan les coses es fan amb passió, res no pot sortir malament.

LLUC QUERALT

Joan Cavallé

Neix CONCRET. Economia i Pensament, una revista que vol obrir debats i presentar estudis que tenen l'Arc Mediterrani com a marc territorial.

NOVETATS 3i4

Edicions Tres i Quatre / València

Institut Ignasi Villalonga d'Economia i Empresa / València

Pots seguir-nos a Facebook i Twitter. Visita la nostra botiga virtual en www.tresiquatre.cat